

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gy Z ügyvéd (jogi képviselő címe) által képviselt DBA (felperes címe) felperesnek, a dr. G F ügyvéd (jogi képviselő címe.) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2015. október 28-án meghozott 6.G.40.261/2015/4. számú ítélete ellen az alperes 9. sorszámu fellebbezése folytán a 2016. április 27-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi alperest, hogy fizessen meg felperesnek 15 napon belül 20.000 (húszezer) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint az alperes kizárólagos részvényese és egyedüli vezető tisztségviselője (vezérigazgatója) volt a 2000. február 22-én alapított C2001. Zrt.-nek, mely társaság 2008. február 8. napjával felszámolás alá került. A felperes bérleti díj tartozásból eredő kamattal növelt hitelezői igényét a regisztrációs díjjal együtt a CÉL-ORG Tanácsadó Kft. felszámoló 397.989 forint összegben vette nyilvántartásba, amely igény a felszámolás során nem térült meg. A társaság 2010. szeptember 13-án megszűnt. A Fővárosi Törvényszék a felperesnek a felszámolás alatt benyújtott keresete alapján a 6.G.40.074/2012/41. számú ítéletével megállapította az alperesnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján fennálló kártérítési felelősségét. Az ítéletet a Fővárosi Ítéltábla a 16.Gf.40.653/2014/3. számú ítéletével helybenhagyta. A jogerős ítélet szerint a társaság vagyona azáltal, hogy az alperes a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el 387.154 forint összeggel és kamataival csökkent.

A jelen perben a felperes a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése alapján a 387.154 forint tőke és ezen összeg után a 2006. december 21. napjától 2014. március 14-ig a régi Ptk. 301. § (1) bekezdése, 2014. március 15. napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra pedig a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:48 § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatok megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes érdemi ellenkérelmet a bíróság jogkövetkezményekre történő külön figyelmeztetése ellenére nem terjesztett elő. Előadta, hogy a keresetre nem kíván nyilatkozni, mivel azt nem kapta meg, kérte a per felfüggesztését arra hivatkozással, hogy a felelősségét jogerősen megállapító

ítélettel szemben perújítással kíván élni.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta. A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (1), (2) és (3) bekezdésére, valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvénynek (Cstv.) az adós felszámolására irányadó 33/A. (1) bekezdésére hivatkozva kifejtette, hogy a felperes marasztalási követelésének jogalapjaként értékelte a jogerős 6.G.40.074/2012/41. számú ítéletet, mivel abban az alperes jogellenes, a hitelezői érdekeket sértő magatartása megállapítást nyert. A jogerős ítélet továbbá rögzítette a hitelezői érdekek védelmét mellőző ügyvezetői magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett vagyronvesztés tényét, és mértékét is. Kifejtette, hogy alperes a kimentés körében igazolhatta volna, hogy a felperesi követelés részben vagy teljes egészében megtérült, az alperes azonban bírói felhívás ellenére nyilatkozatot nem tett, ellenkérelmet nem terjesztett elő, bizonyítási indítvánnyal nem élt. Érdemi ellenkérelmet a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés ellenére a folytatólagos tárgyaláson sem terjesztett elő. Így a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdéseiben foglaltakra, valamint a Pp. 136/B. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az elsőfokú bíróság úgy értékelte, hogy az alperes a kereset teljesítését nem ellenzi, nem vitatja a felperes által előadottak valóságtartalmát. Ezért az alperest a keresettel egyezően 387.154 forint tőke megfizetésére kötelezte, és a keresettel egyezően marasztalta a késedelmi kamatokban is.

A törvényszék külön rámutatott, hogy az alperesnek a folytatólagos tárgyaláson előadott az a védekezése, hogy a keresetlevelet nem kapta meg, sérti a Pp. 8. § (1) bekezdés szerinti joggyakorlás elvét, és a törvényszék a kézbesítést igazoló okirati dokumentáció alapján, tartalmában a tárgyalás halasztására irányuló alperesi indítványt mellőzve érdemben döntött. Az alperesnek a per tárgyalásának felfüggesztésére irányuló indítványát a Pp. 152. § (1) és (2) bekezdésében foglalt törvényi feltételek hiányában elutasította, figyelemmel arra, hogy az alperes nem tudott olyan folyamatban lévő eljárást megjelölni, ami a jelen perben érvényesített kártérítési igény elbírálásának előkérdése lenne.

Az ítélet ellen jogi képviselője útján határidőben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását, és perköltségben való marasztalását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Jogorvoslati kérelme indokolásában kifejtette, hogy a perben a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy az alperes mulasztása okozta a felperes követelése kielégítésének megghiúsulását. Álláspontja szerint a felperes ezt nem bizonyította. Kifejtette, hogy a vezető tisztségviselő felelősségének megállapításához csak az vezethet, ha a vezető a gazdasági társaság helyzetét, valamint a piaci környezetet teljes egészében tévesen felmérve, előre láthatóan és kirívóan ésszerűtlen kockázatot vállal. A felperest terhelte az alperes jogellenes magatartásának bizonyítása mellett az is, hogy a vétkes magatartása a hitelezői igény részleges vagy teljes kielégítetlensége között okozati összefüggés áll fenn, valamint neki kellett volna bizonyítania az okozott károk összegét. Álláspontja szerint a felperes a fenti feltételek együttes fennállását nem bizonyította, ezért az alperes felelősségének megállapítására nem kerülhetett volna sor. Bejelentette, hogy a Budapest Környéki Törvényszék 6.G.40.074/2012/41. számú elsőfokú, és a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.41.653/2014/3. számú másodfokú ítéleteivel szemben perújítási kérelmet nyújt be az illetékes bírósághoz. Álláspontja szerint a törvényszék a jelen fellebbezéssel támadott ítéletben indokolási kötelezettségét is megsértette, mivel az indokolásból nem tűnik ki, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak a bíróság által irányadónak vett körülmények, amelyek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes esetleges mulasztása, és a felperesi követelés kielégítetlensége között ok-okozati összefüggés lenne megállapítható. Jogorvoslati kérelmében illetékfeljegyzési jog engedélyezését kérte, azonban az ehhez szükséges feltételek fennállását nem igazolta, majd a fellebbezési illetéket utóbb lerőta.

A fellebbezésre a felperes nem tett észrevételt.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a kellően feltárt tényállás alapján helytálló jogi következtetésre jutott. A Fővárosi Ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi álláspontot, az alperes a fellebbezésében nem hozott fel olyan új tény, vagy bizonyítékot amely alkalmas lenne az elsőfokú bíróság helytálló döntésének a megváltoztatására.

Az adott ügyben az elsőfokú bíróság helytállóan hívta fel az alkalmazandó jogszabályokat, és az alperes fellebbezésében előadottakkal ellentétben az indokolási kötelezettségének is eleget tett. A jelen pernek ugyanis nem az alperes felelősségének a megállapítása a tárgya, hanem a jogerősen már megállapított felelőssége alapján csupán a kártérítésre kötelezése. Ennek következtében alaptalanul sérelmezte az alperes a fellebbezésében azt, hogy az ítélet indokolásából nem tűnik ki, minek alapján jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes mulasztása, és a felperesi követelés kielégítetlensége között ok-okozati összefüggés áll fenn. Mind az alperes magatartásának, mind a magatartása és a felperesi követelés kielégítetlensége közötti ok-okozati összefüggés elbírálása a Budapest Környéki Törvényszék 6.G.40.074/2012/41. számú jogerős ítéletével megtörtént. A Pp. 229. § (1) bekezdése – ami az anyagi jogerőt szabályozza – akként rendelkezik, hogy a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek – ide értve azok jogutódait is – egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék. A Pp. fenti rendelkezése kizárja, hogy az alperes a már jogerősen megállapított felelősségét a jelen marasztalási perben ismét vitássá tehesse. A követelés összecszerűségét a felperes a felszámoló nyilatkozatával megfelelően bizonyította. Helytállóan járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor megállapította, hogy az alperesnek a kimentés körében a felperes követelésének megtérülését kellett volna bizonyítania. Erre vonatkozóan azonban az alperes semmiféle nyilatkozatot nem tett, és bizonyítást sem ajánlott fel.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, hogy a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése alapján az adós gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselőjének felelősségét megállapító jogerős ítélet alapján indított marasztalási per nem nyújt újabb jogorvoslati lehetőséget az elmarasztalt vezető tisztségviselő számára. A marasztalási perben a bíróság ugyanis a Pp. 229. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel nem állapíthatja meg, hogy a jogerős ítélet ellenére az alperes a vagyon csökkenéséért, illetve a hitelezői igény kielégítésének megghiúsulásáért nem felelős. Az alperes a marasztalását kizárólag a felperes követelésének maradéktalan kiegyenlítésével kerülhette volna el, ezt azonban nem bizonyította.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – helyes indokaira tekintettel – helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, megfizetni tartozik továbbá a felperes másodfokú eljárással felmerült jogi képviselési költségét, melynek mértékét a Fővárosi Ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) bekezdésben foglaltak alapján hivatalból, mérlegeléssel, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban állóan állapította meg.

Budapest, 2016. április 27.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
előadó bíró

. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző